

ЗА НАШЕТО ДЕТЕ

ВЕСТНИЦЕ НА ЖЕЛЪЗНИЧАРСКИТЪ ДЕЦА

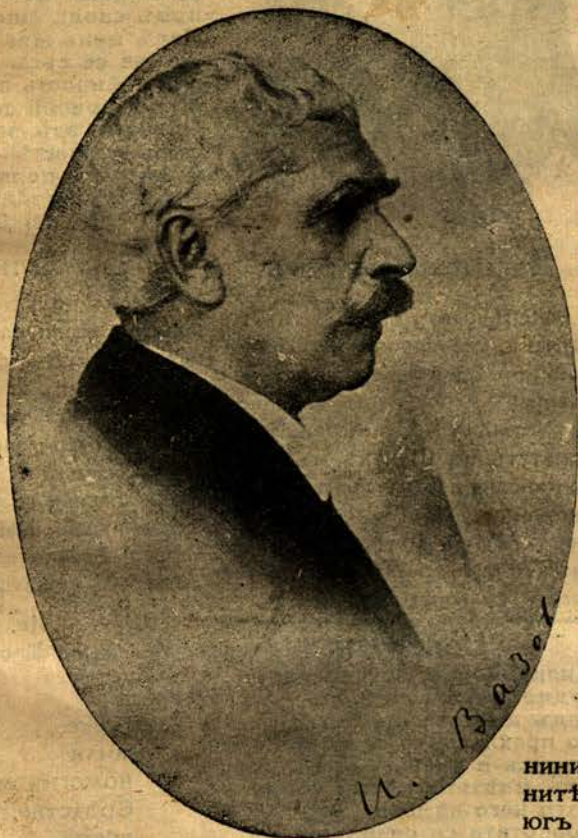

ГОД. I.

Урежда: ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ

БР

И
В
А
Н
Ъ
В
А
З
О
В
Ъ

ИВАНЪ ВАЗОВЪ

Роденъ е презъ 1850 г. въ гр. Сопотъ. Починалъ е въ София, отъ разривъ на сърдцето, презъ 1921 г. Написалъ е много стихотворения, разкази и романи въ които сж отразени радоститъ и неволитъ на българския народъ. Ето защо, ние, българитъ, го наричаме народенъ поетъ и тачимъ името му.

Пиринъ Планина

Хубава е нашата Пиринъ Планина.

Какви високи върхове, покрити цъла година съ снѣгъ, какви зелени долини, какви страшни борови гори, какви дивни хубости!

Лѣте по ония ти широки пасища пѣплятъ вакли стада, мучатъ гойни крави, цвелятъ коне, пустнати на свобода. А овчарскиятъ кавалъ пици нѣкъде, та оглашава долини и усои и весели цълата планина...

Бистри, хладни поточета весело скачатъ отъ стръмнитъ урви, лѣкатушатъ изъ мирзеливитъ долини и сладко-сладко шумятъ, сякашъ пѣятъ нѣщо... Качишъ ли се ей тамъ, на снѣжния връхъ, гдето се възира въ небето, ще видишъ надалеко и нашироко други долини и планини:

и Струма и Вардаръ, и краснитъ картини на Македония, а на югъ — върховетъ Светогорски, задъ тѣхъ — Бѣло море; а погледнешъ ли нагоре — ще видишъ Бога!...

Хубава е, хубава е пустата Иринъ-Пиринъ! Ала страшни сж нейнитъ зимни виелици, нейнитъ снѣжни бури и фортуни. Тѣ бучатъ и засипватъ пѣтища и долове съ дебели прѣспи. А гладни глутници вълци сноватъ по бѣлия снѣгъ и очитъ имъ свѣтятъ въ нощната тъмнина. Тежко на пѣтника, който се е изгубилъ ноще изъ тая планина и при такава буря!

Иванъ Вазовъ